

Sygn. akt III AUa 282/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Jolanta Hawryszko (spr.)
Sędziowie:	Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk Urszula Iwanowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 13 października 2021 r. w S.

sprawy W. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.

o świadczenie postojowe

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 21 maja 2021 r., sygn. akt IV U 311/21

oddala apelację.

Urszula Iwanowska	Jolanta Hawryszko	Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk
-------------------	-------------------	----------------------------------

Sygn. akt III AUa 282/21

UZASADNIENIE

Organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z 2 marca 2021, znak: (...), wydaną na podstawie art. 15zv Ustawy z 2 marca 2020 o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanymi nimi sytuacji kryzysowych (tekst jednolity - Dz.U. z 2020 r., poz. 1842) w zw. z art. 15zt ust. 1 i § 4 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z 19 stycznia 2021 w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego poszkodowanych wskutek pandemii COVID-19 (Dz.U. z 2021 r., poz. 371) oraz art. 83 ust. 1 Ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity - Dz.U. z 2020 r., poz. 266), odmówił ubezpieczonemu W. Z. prawa do ponownego świadczenia postojowego.

Ubezpieczony złożył odwołanie od decyzji i wniósł o przyznanie ponownego świadczenia postojowego.

W odpowiedzi, organ wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Koszalinie Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 21 maja 2021 r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał prawo do ponownego świadczenia postojowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczony od 2016 prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą (...) w K., polegającą na obsłudze i organizacji różnego rodzaju imprez okolicznościowych w obiektach w rodzaju hoteli, ośrodków wypoczynkowych i sal widowiskowych, przede wszystkim w plenerze, na terenie nieruchomości (placów, boisk) pozostających najczęściej w dyspozycji zamawiających. W ramach usług, zapewnia nagłośnienie imprez, obsługę konferansjerską i cateringową, zawierając w tym zakresie umowy z podwykonawcami, jak również organizuje atrakcje dla dzieci w postaci ustawiania stanowiących jego własność dmuchanych obiektów rekreacyjnych (zjeżdżalni, trampolin, itp.). Zdarzało się, że w trakcie sezonu letniskowego ustawiał te obiekty w miejscowościach nadmorskich lub w trakcie festiwali gminnych, udostępniając je publicznie za opłatą. Nie posiada własnego terenu na organizację imprez. Siedziba przedsiębiorstwa mieści się w miejscu zamieszkania. Od początku działalności prowadzi stronę internetową, za pośrednictwem której promuje działalność. W praktyce, działalność w przedstawnym wyżej zakresie ubezpieczony prowadził nieprzerwanie i niezmiennie od początku, nie zmieniał profilu działalności. Początkowo, za sugestią księgowej, jako oznaczenie przeważającej działalności w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej wskazał kod 93.21.Z, dotyczący działalności wesołych miasteczek i parków rozrywki, obejmujący działalność wesołych miasteczek i parków rozrywki oraz organizowanie różnych atrakcji rozrywkowych i rekreacyjnych takich jak: zjazdy wodne, gry, pokazy, wystawy tematyczne, imprezy plenerowe. Działalność przynosiła dochody aż do lutego 2020. Od 20 marca 2020 na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej obowiązuje stan epidemii w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-COV2, wywołującego chorobę COVID-19, który dotąd nie został zniesiony. W związku z sytuacją pandemiczną, od marca 2020 do kwietnia 2021 odwołujący nie uzyskiwał żadnych przychodów z prowadzonej działalnością gospodarczą. W międzyczasie uzyskiwał bezzwrotną pomoc z właściwego urzędu pracy i pozostawał na utrzymaniu małżonki. W dniu 11 września 2020 ubezpieczony zmodyfikował wpis w CEIDG dotyczący rodzaju przeważającej działalności gospodarczej, poprzez usunięcie kodu 93.21.Z i dodanie kodu 93.29.B - Pozostała działalność rozrywkowa i rekreacyjna, gdzie indziej niesklasyfikowana, obejmująca m.in.: organizowanie różnych atrakcji rozrywkowych i rekreacyjnych, takich jak: gry, pokazy, wystawy tematyczne i inne imprezy, poza pomieszczeniami i innymi miejscami o zamkniętej przestrzeni.

Ubezpieczony 5 maja 2021 złożył wniosek o ponowne świadczenie postojowe w związku z przeciwdziałaniem skutkom wywołanym COVID-19 dla osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą w branżach określonych w rozporządzeniu. Oświadczył, że na dzień 30 listopada 2020 prowadził jako przeważającą - działalność gospodarczą oznaczoną według PKD kodem „93.29.B”. Wykazał, że przychód w grudniu 2020 był niższy co najmniej o 40% w porównaniu do przychodu uzyskanego w grudniu 2019.

Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie i wskazał, że problem prawny sprowadzał się do ustalenia właściwej wykładni przepisów regulujących prawo do ponownego świadczenia postojowego - art. 15zs² ust. 1 Ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jednolity – Dz.U. z 2020 r., poz. 1842). W przekonaniu Sądu Okręgowego, w sprawach o przyznanie wszelkiego rodzaju świadczeń postojowych, nie można tracić z pola widzenia zasadniczego celu, jaki przyświecał wprowadzeniu przedmiotowych rozwiązań, jaki stanowiło niewątpliwie zapewnienie realnego wsparcia osobom prowadzącym określonego rodzaju działalność gospodarczą, które ze względu na charakter tej działalności, zostały szczególnie dotknięte obostrzeniami zmierzającymi do zapobieżenia rozprzestrzenianiu się wirusa (...)2, które zarazem prowadziły do znacznego ograniczenia bądź całkowitego wykluczenia możliwości korzystania z konstytucyjnie gwarantowanej swobody prowadzenia wskazanych rodzajów działalności, ze względu na całkowite wyeliminowanie popytu na ich produkty, względnie usługi. W ocenie Sądu I instancji, osoby prowadzące wskazane w katalogu ustawowym rodzaje działalności i realnie dotknięte kryzysem pandemicznym, mogły liczyć na rzeczywiste wsparcie. Sąd Okręgowy wywiódł, że zgodnie z § 4 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z 19 stycznia 2021 roku w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego poszkodowanych wskutek pandemii (...)19 (Dz.U. z 2021 r., poz. 371):

przyznaje się świadczenie postojowe lub ponowne świadczenie postojowe, na zasadach określonych w art. 15zq-15zs i art. 15zu-15zza ustawy o COVID-19, z uwzględnieniem przepisów niniejszego rozdziału, osobie, o której mowa w art. 15zq ust. 1 pkt 1 tej ustawy, prowadzącej na dzień 31 marca 2021 r. pozarolniczą działalność gospodarczą oznaczoną według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007, jako rodzaj przeważającej działalności, kodami:

1) 47.71.Z, 47.72.Z, 47.81.Z, 47.82.Z, 47.89.Z,

2) 91.02.Z,

3) 49.39.Z, 55.10.Z, 55.20.Z, 55.30.Z, 56.10.A, 56.10.B, 56.21.Z, 56.29.Z, 56.30.Z, 59.11.Z, 59.12.Z, 59.13.Z, 59.14.Z, 59.20.Z, 74.20.Z, 77.21.Z, 79.11.A, 79.12.Z, 79.90.A, 79.90.C, 82.30.Z, 85.51.Z, 85.52.Z, 85.53.Z, 85.59.A, 85.59.B, 86.10.Z w zakresie działalności leczniczej polegającej na udzielaniu świadczeń w ramach lecznictwa uzdrowiskowego, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1662), lub realizowanej w trybie stacjonarnym rehabilitacji leczniczej, 86.90.A, 86.90.D, 90.01.Z, 90.02.Z, 90.04.Z, 93.11.Z, 93.13.Z, 93.19.Z, 93.21.Z, 93.29.A, **93.29.B**, 93.29.Z, 96.01.Z, 96.04.Z,

4) 47.41.Z, 47.42.Z, 47.43.Z, 47.51.Z, 47.52.Z, 47.53.Z, 47.54.Z, 47.59.Z, 47.64.Z, 47.65.Z, 47.75.Z, 47.77.Z, 77.29.Z, 77.39.Z, 96.02.Z, 96.09.Z,

- której przychód z tej działalności w rozumieniu przepisów podatkowych uzyskany w jednym z dwóch miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku był niższy co najmniej o 40% w stosunku do przychodu uzyskanego w miesiącu poprzednim lub w analogicznym miesiącu roku poprzedniego lub w lutym 2020 r. lub we wrześniu 2020r.

Sąd przyjął, że wskazany przepis koncentruje się na funkcjonalnej interpretacji prowadzenia działalności gospodarczej. Wynika z niego, że ponowne świadczenie należy się osobie „prowadzącej działalność”, oznaczoną właściwym kodem PKD. Zdaniem Sądu Okręgowego nacisk został postawiony na wykonywanie danej działalności, nie zaś na jej sklasyfikowanie we właściwym rejestrze. Do kręgu beneficjentów należy w tym kontekście zaliczyć tych przedsiębiorców, którzy faktycznie wykonują przeważającą działalność tożsamą z kodami PKD określonymi w rozporządzeniu, natomiast fakt ujawnienia jej rodzaju za pomocą kodu we właściwym rejestrze ma tu znaczenie drugorzędne, ułatwiające organowi sprawniejszą obsługę wniosków. Sąd I instancji zważył, że wprowadzie zgodnie z art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy z 6 marca 2018 roku o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (t.j. – Dz.U. z 2020 r., poz. 2296) prowadzący działalność winien dokonać aktualizacji wpisu w ustawowym terminie, pamiętać jednak należy, że Polska Kwalifikacja Działalności, wprowadzona rozporządzeniem Rady Ministrów z 24 grudnia 2007 w sprawie Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) (Dz. U. z 2007 r., nr 251, poz. 1185), zmierzała zasadniczo do wprowadzenia standardowych klasyfikacji i nomenklatur do celów statystycznych, ewidencji i dokumentacji oraz rachunkowości, a także do użycia w urzędowych rejestrach i systemach informacyjnych administracji publicznej. Oznacza to, że kod PKD ma w istocie charakter statystyczny i ewidencyjny, a zatem w żadnym wypadku nie przesądza o charakterze faktycznie (realnie) wykonywanej działalności. W szczególności zaś, zdaniem Sądu Okręgowego, zamieszczenie właściwego wpisu odnośnie przeważającej działalności gospodarczej nie warunkuje prawnej możliwości faktycznego wykonywania tego rodzaju działalności. Art. 16 cyt. ustawy o CEIDG formułuje jedynie domniemanie, że dane zawarte w rejestrze są prawdziwe. Tego rodzaju domniemanie prawne może natomiast, w świetle art. 234 K.p.c., zostać obalone. Zdaniem Sądu Okręgowego powyższej konstatacji nie zaprzecza treść § 4 ust. 2, zgodnie z którym oceny spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 1, w zakresie oznaczenia prowadzonej działalności gospodarczej według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007 dokonuje się na podstawie danych zawartych w rejestrze REGON w brzmieniu na 31 marca 2021. Sąd zinterpretował ten przepis w taki sposób, że wskazanie rodzaju przeważającej działalności na oznaczoną datę stanowi niejako punkt wyjścia do badania zasadności wniosku. Należy zatem zbadać, czy również w miesiącu przyjętym do porównania przeważająca działalność prowadzona przez wnioskodawcę mieściła się w zakresie danego kodu PKD. Sąd Okręgowy zauważył, że przepis nie odwołuje się do konieczności sprawdzenia, jakim kodem oznaczona była działalność w miesiącu przyjętym do porównania, gdyż nie wynika to z danych w REGON na dzień 31 marca 2021. W

sprawie poza sporem pozostawało, że we wskazanej dacie, przeważającą działalność odwołującego oznaczono kodem 93.29.B. Sąd Okręgowy stwierdził więc, że działalność ubezpieczonego, od początku nie przystawała do oznaczonej kodem 93.21.Z, tj. działalności wesołych miasteczek i parków rozrywki, obejmującej, zgodnie z informacją na stronie internetowej (...) działalność wesołych miasteczek i parków rozrywki oraz organizowanie różnych atrakcji rozrywkowych i rekreacyjnych takich jak: zjazdy wodne, gry, pokazy, wystawy tematyczne, imprezy plenerowe. Jak wskazuje zaszeregowanie działalności, wymagane jest prowadzenia działalności w formie wesołego miasteczka, bądź parku rozrywki, co ewidentnie oznacza działanie zespołu urządzeń mających zapewnić klientom określone rozrywki w ramach konkretnej struktury przestrzennej, jeśli nie posadowionej trwale na jednej nieruchomości, to co najmniej przenoszonej z miejsca na miejsce i instalowanej okresowo. Tymczasem działalność odwołującego polegała na organizowaniu imprez (w tym zapewnianiu atrakcji, obsługi dźwiękowej, konferansjerskiej, cateringowej) w obiektach niestanowiących jego własności, najczęściej zaś na terenach otwartych, pozostających w dyspozycji klientów. Wprawdzie odwołujący zeznał również, że zdarzało się, iż w trakcie sezonu letniskowego ustawiał stanowiące jego własność dmuchane obiekty rekreacyjne w miejscowościach nadmorskich, czy w trakcie festiwalu gminnych udostępniając je publicznie za opłatą, jednak Sąd Okręgowy nie uznał, by takie doraźne wystawianie przedmiotowego rodzaju urządzeń można było uznać za działalność wesołych miasteczek lub parków rozrywki, właśnie ze względu na doraźny charakter, brak zorganizowanej formy i trwałej struktury przestrzennej. Zatem przeważającą działalność odwołującego, zdaniem Sądu Okręgowego, należało sklasyfikować według następczo zgłoszonego przez niego kodu 93.29.B, tj. pozostała działalność rozrywkowa i rekreacyjna, gdzie indziej niesklasyfikowana, obejmująca m.in. właśnie organizowanie różnych atrakcji rozrywkowych i rekreacyjnych, takich jak: gry, pokazy, wystawy tematyczne i inne imprezy, poza pomieszczeniami i innymi miejscami o zamkniętej przestrzeni. Sąd I instancji zauważył, że dokładnie taki sam opis działalności, z tym że w obiektach zamkniętych zawiera informacja o kodzie PKD 93.29.A. Różnica polega na umiejscowieniu organizowanych imprez w obiektach otwartych albo zamkniętych. Z zeznań odwołującego wynika jednak, że przeważnie organizował on imprezy w plenerze (co pozwalało m.in. na ustawianie tam dodatkowych „dmuchanych” atrakcji dla dzieci), zatem przyjęty przez niego kod 93.29.B w sposób trafny określał przeważającą działalność. Zdaniem Sądu Okręgowego lektura opisów wszelkich pozostałych kodów w dziale 93, zatytułowanym „Działalność sportowa, rozrywkowa i rekreacyjna”, prowadzi do wniosku, że działalność polegająca na organizowaniu imprez nie znajduje analogii w opisie żadnych innych kodów dotyczących tej branży. Skoro tak, a nadto – biorąc pod uwagę, że zgodnie z wiarygodnymi zeznaniami odwołującego, przedmiotowego rodzaju działalność, polegającą przede wszystkim na organizacji i obsłudze imprez, w szczególności plenerowych, wykonywał on w sposób niezmienny od samego zgłoszenia działalności, natomiast wystawianie dmuchanych urządzeń rekreacyjnych miało w ramach jego działalności charakter doraźny i marginalny, to w ocenie Sądu I instancji ubezpieczony stale i w przeważającej mierze prowadził w praktyce działalność podlegającą zgłoszeniu pod kodem 93.29.B. W szczególności zaś, działalność taką prowadził w miesiącach przedstawionych przez siebie w ramach przedmiotowego wniosku do celu porównania spadku przychodów, tj. w grudniu 2019 w stosunku do grudnia 2020. Choć były to miesiące zimowe, kiedy zapewne organizacja imprez przenosiła się do przestrzeni zamkniętych, nie zmieniało to faktu, że w ramach działalności odwołującego przeważały imprezy plenerowe. Sąd Okręgowy wskazał, że oczywiste jest, iż kod przeważającej działalności musi dotyczyć tego jej aspektu, który przeważa statystycznie. Sąd Okręgowy zaznaczył, że kwestia spadku wskazanych dochodów pomiędzy zadeklarowanymi miesiącami porównawczymi (grudzień 2019 i 2020) w stopniu wyższym niż 40% nie była kwestionowana, znajdowała zaś odzwierciedlenie w wiarygodnych wskazaniach odwołującego.

Apelację od wyroku złożył organ rentowy. Rozstrzygnięciu zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 15 zt ust. 1 ustawy z 2 marca 2020 o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020r. poz. 1842 z późn. zm.) i § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 19 stycznia 2021 w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego poszkodowanych wskutek pandemii COVID-19 (Dz.U. z 2021r. poz. 152) poprzez błędną ich wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie poprzez przyjęcie, że brak tożsamości oznaczenia rodzaju przeważającej działalności gospodarczej w porównywanych miesiącach w rejestrze CEIDG nie ma znaczenia dla uprawnień do ponownego świadczenia postojowego, a w konsekwencji

przyznanie ubezpieczonemu prawa do tego świadczenia podczas, gdy ubezpieczony w celu wykazania obniżenia uzyskanego przychodu, wskazał dla porównania przychód osiągnięty w grudniu 2019, w którym w rejestrze CEIDG widnieje inny kod przeważającej działalności (kod 93.21.Z) niż w dniu 30 listopada 2020 i w porównywanym grudniu 2020r. (kod - 93.29.B). Zdaniem organu rentowego z treści powołanego przepisu wynika jednoznacznie, że aby spełnić warunki nabycia prawa do ponownego świadczenia postojowego należy wykazać, że przychód z pozarolniczej działalności gospodarczej, oznaczonej na dzień 30 listopada 2020r. jednym z wymienionych enumeratywnie w ustawie kodów PKD jako rodzaj przeważającej działalności, uzyskany w jednym z dwóch miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku był niższy co najmniej o 40% w stosunku do przychodu z tej samej działalności - czyli z działalności oznaczonej tym samym kodem PKD jako działalności przeważającej - w miesiącu poprzednim lub w analogicznym miesiącu roku poprzedniego lub we wrześniu 2020r. Skoro więc ubezpieczony porównał przychody z działalności oznaczonych różnymi kodami PKD nie można przyjąć, że wypełniona została dyspozycja przedmiotowych przepisów.

W związku z powyższym w ocenie organu rentowego, Sąd I instancji błędnie przyjął, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego świadczenia postojowego. Organ wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania ubezpieczonego.

Sąd Apelacyjny rozważył sprawę i uznał, że apelacja jest niezasadna.

Stan faktyczny sprawy jest bezsporny i jako taki w całości został zaaprobowany przez Sąd drugiej instancji. Spór w sprawie dotyczy natomiast interpretacji prawa materialnego - ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID - 19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych z 2 marca 2020 (Dz. U. z 2020 z. poz. 374 z późn. zm.), a dokładnie art. 15 zq ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 15 zt ust. 1 oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 19 stycznia 2021 w sprawie wsparcia uczestników obrotu gospodarczego poszkodowanych wskutek pandemii COVID-19 (Dz.U. z 2021r. poz. 152). Należy przypomnieć, że ilekroć w ustawie jest mowa o przeciwdziałaniu COVID-19, rozumie się przez to m.in. wszelkie czynności związane ze zwalczaniem skutków choroby, w tym społeczno-gospodarczych (art. 1 ust. 2). Ustawa także przewiduje wprowadzanie programów rządowych udzielania wsparcia finansowego, skierowanych do przedsiębiorców (art. 2a). W przepisach szczegółowych w art. 15 zq ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 15 zt ust. 1 ustawa wprowadza uprawnienie do ponownego świadczenia postojowego. W § 4 ww. rozporządzenie objaśnia, komu przysługuje ponowne świadczenie postojowe, tj. m. in. osobie, o której mowa w art. 15zq ust. 1 pkt 1 tej ustawy, prowadzącej na dzień 30 listopada 2020 r. pozarolniczą działalność gospodarczą oznaczoną według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007, jako rodzaj przeważającej działalności, kodami: 93.21.Z, 93.29.B, której przychód z tej działalności w rozumieniu przepisów podatkowych uzyskany w jednym z dwóch miesięcy poprzedzających miesiąc złożenia wniosku był niższy co najmniej o 40% w stosunku do przychodu uzyskanego w miesiącu poprzednim lub w analogicznym miesiącu roku poprzedniego.

Wg § 4 ust. 2, oceny spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 1, w zakresie oznaczenia prowadzonej działalności gospodarczej według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007 dokonuje się na podstawie danych zawartych w rejestrze REGON w brzmieniu na dzień 30 listopada 2020 r.

W przedmiotowej sprawie wyjaśnienia wymaga w szczególności rozumienie normy zawartej w § 4 ust. 1 Rozporządzenia ustanawiającej wymóg legitymowania się przeważającym określonym w ustawie kodem PKD na dzień 30 listopada 2020 r. Sąd Apelacyjny przyjął, że wykładnia językowa analizowanego przepisu jest niewystarczająca do dokonania prawidłowej oceny spełnienia warunku w zakresie oznaczenia prowadzonej działalności według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007, a tym samym i oceny wystąpienia w tej sprawie spornej pomiędzy stronami przesłanki do przyznania odwołującemu się ponownego świadczenia postojowego. Sąd Apelacyjny podziela przy tym pogląd prezentowany w orzecznictwie głównie sądów administracyjnych (zob. wyrok WSA w Olsztynie z 26 maja 2021, I SA/Ol 259/21; por. wyrok WSA w Szczecinie z 10 czerwca 2021, I SA/Sz 290/21; dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych), że zawarte w ustawie COVID-19 sformułowanie prowadzona działalność oznaczona według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) 2007, jako rodzaj przeważającej działalności odnosi się do faktycznie prowadzonej przez płatnika działalności gospodarczej. Inne rozumienie tego pojęcia mogłoby spowodować, że przedmiotową pomoc w postaci ponownego świadczenia postojowego otrzymałby przedsiębiorca, który posiada

w CEIDG kod wymieniony w § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 19 stycznia 2021, mimo że faktycznie nie prowadzi takiej działalności gospodarczej, zatem pomoc publiczną otrzymałaby osoba nieuprawniona, lecz spełniająca formalnie przesłanki do jej uzyskania.

Nie budzi przy tym wątpliwości Sądu Apelacyjnego, że rejestr podmiotów REGON (do którego odsyła § 4 ust. 2) prowadzony jest dla potrzeb statystyki publicznej, której celem jest zapewnienie rzetelnego, obiektywnego i systematycznego informowania społeczeństwa, organów państwa i administracji publicznej oraz podmiotów gospodarki narodowej o sytuacji ekonomicznej, demograficznej, społecznej oraz środowiska naturalnego (art. 3 ustawy z 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej - Dz. U. z 2020 r. poz. 443). Podanie do rejestru danych niezgodnych z rzeczywistością albo ich niezaktualizowanie, nie pociąga za sobą zakazu prowadzenia działalności innej niż objętej kodami PKD wpisanymi w rejestrze podmiotów REGON. Rejestr ma charakter formalny i bazuje na oświadczeniach wiedzy podmiotów obowiązanych do przekazywania danych, które nie podlegają merytorycznej weryfikacji. Nie tworzy stanu prawnego, także w obszarze działalności gospodarczej. Jak natomiast wyjaśnił Sąd Najwyższy, m.in. w wyrokach z 7 stycznia 2013 r. II UK 142/12 i 23 listopada 2016 II UK 402/15, oświadczenia wiedzy mają charakter faktów, dlatego mogą być kwestionowane, ponieważ stan nimi stwierdzony jako fakt podlega ocenie w kategoriach prawdy lub fałszu. W świetle powyższego należy uznać, że pomoc, o jakiej mowa w § 4 ust. 1 rozporządzenia, nie powinna trafiać do podmiotów, które nie prowadzą działalności określonych w tych przepisach jako przeważająca. Nie można jej przyznawać z pominięciem podmiotów, które pomimo braku zgłoszenia organowi statystyki publicznej jako przeważającego rodzaju działalności tej wymienionej w § 4 ust. 1 rozporządzenia, rzeczywiście taki rodzaj działalności w analizowanym czasie prowadziły. Takie formalne ograniczenie wynikające z wpisu w rejestrze podmiotów REGON nie spełniłoby konstytucyjnego wymogu proporcjonalności odnośnie celu, jaki zamierzano osiągnąć omawianą regulacją ulgową. Poprzestanie na formalnej treści wpisu w rejestrze podmiotów REGON (wg stanu na 30 listopada 2020) wykluczałoby przyznanie pomocy tym, do których została skierowana.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego jednoznacznym zamiarem ustawodawcy, we wprowadzeniu ww. regulacji prawnych, było przyznanie pomocy publicznej finansowej dla osób prowadzących działalność gospodarczą, w tym w szczególności dla osób działających w branżach najbardziej poszkodowanych na skutek epidemii. Jedną z takich branż, wprost wymienionych w cytowanym powyżej § 4 rozporządzenia, jest ta oznaczona kodem PKD 93.29.B Pozostała działalność rozrywkowa i rekreacyjna, gdzie indziej niesklasyfikowana. Podklasa ta obejmuje pozostałą działalność rozrywkową i rekreacyjną gdzie indziej niesklasyfikowaną (z wyłączeniem działalności wesołych miasteczek i parków rozrywki), taką jak:

- eksploatacja automatów do gier zręcznościowych, nawet na monety,
- działalność parków rekreacyjnych (bez zakwaterowania),
- transport rekreacyjny, np. działalność przystani jachtowych,
- obsługa stoków narciarskich,
- wypożyczanie sprzętu rekreacyjnego stanowiącego integralną część działalności obiektu rekreacyjnego,
- działalność jarmarków i widowisk o charakterze rekreacyjnym,
- działalność plaż, włączając wynajmowanie przebieralni, szafek na ubrania, wypożyczanie leżaków itd.,
- organizowanie różnych atrakcji rozrywkowych i rekreacyjnych, takich jak: gry, pokazy, wystawy tematyczne i inne imprezy, poza pomieszczeniami i innymi miejscami o zamkniętej przestrzeni,
- działalność producentów i sponsorów przedstawień na żywo, innych niż artystyczne lub sportowe, organizowanych poza pomieszczeniami i innymi miejscami o zamkniętej przestrzeni.

Wprowadzane przez ustawodawcę ograniczenia w prowadzeniu działalności gospodarczej, bez względu na formę, w jakiej to następowało, także w związku z przeciwdziałaniem COVID-19, powinny wiązać się z rozwiązaniami mającymi udzielać wymiernego i realnego wsparcia tym, którzy określonymi ograniczeniami są/byli bezpośrednio obejmowani, a przez to doznali faktycznego, a nie tylko formalnego, ograniczenia konstytucyjnego prawa swobody prowadzenia działalności gospodarczej (art. 22 Konstytucji RP) i możliwości zarobkowania. Określenie formy wsparcia należy do ustawodawcy, a udzielenie ulgi w realizacji fiskalnych obowiązków publicznych jest jedną z nich. Takie wsparcie przedsiębiorców stanowi realizację zasady sprawiedliwości społecznej, zwłaszcza że ustawodawca zdecydował się na wprowadzenie rozwiązania prawnego, odnośnie którego nikt nie miał możliwości wcześniejszego przygotowania się na spełnienie jego warunków, choćby poprzez aktualizację danych. Dlatego też w ocenie Sądu Apelacyjnego, wnioskujący podmiot gospodarczy może ustawowe przesłanki wykazać wszelkimi środkami dowodowymi, w tym podważając formalne znaczenie klasyfikacji działalności w rejestrze podmiotów REGON. W takim ujęciu, organ niewłaściwie ustalił stan faktyczny sprawy i bezpodstawnie przyjął, że przeważającym kodem PKD działalności ubezpieczonego w grudniu 2019 r. był kod PKD 93.21.Z a nie kod PKD 93.29.B, podczas gdy wyniki postępowania dowodowego przed Sądem Okręgowym jednoznacznie potwierdziły, że także i w grudniu 2019 r. przeważającym, a nawet jedynym przedmiotem prowadzonej przez ubezpieczonego działalności było organizowanie różnych atrakcji rozrywkowych i rekreacyjnych, takich jak: gry, pokazy, wystawy tematyczne i inne imprezy, poza pomieszczeniami i innymi miejscami o zamkniętej przestrzeni, wypożyczanie sprzętu rekreacyjnego, tj. pozostała działalność rozrywkowa i rekreacyjna, gdzie indziej niesklasyfikowana – określona kodem 93.29.B.

Z bezspornych ustaleń sprawy wynika, że ubezpieczony niezmiennie prowadził taką samą przedmiotowo działalność gospodarczą, która zasadniczo sprowadzała się do organizacji różnorodnych imprez integracyjnych. Sąd Apelacyjny dodatkowo dostrzegł, że zdjęcia widniejące na stronie internetowej reklamującej przedsiębiorstwo ubezpieczonego - (...) – potwierdzają PKD o kodzie 93.29.B. Unaocniają bowiem, że zasadniczo płatnik organizuje różne atrakcje rozrywkowe i rekreacyjne. Nie prowadzi wesołych miasteczek, czy parków rozrywki. Dodatkowo należy podkreślić, że oba PKD mają bardzo zbliżony przedmiot. Stąd działalność płatnika można faktycznie zakwalifikować pod oba kody, jednakże kod PKD 93.29.B realnie oddaje faktyczną działalność płatnika, tj. organizowanie atrakcji dla dzieci, dmuchane zjeżdźalnie, pikniki dla gmin, przedsiębiorstw, płatnik udostępnia też sprzęt i atrakcje przedstawione w ofercie. Także i zdjęcia umieszczane na profilu przedsiębiorstwa (...), dokumentujące usługi, jednoznacznie wskazują, że na przestrzeni 2019 r., kiedy formalnie w PKD widniał kod PKD 93.21.Z, płatnik organizował atrakcje dla dzieci bądź imprezy firmowe, jak przykładowo: warsztaty robienia latawców, piknik firmowy, dmuchane zamki, zabawy sportowe, zabawa mikołajkowa. Płatnik działalność prowadzi od 2016 r., początkowo wpisał kod PKD 93.21.Z, bowiem w jego przekonaniu bardziej korelował on z prowadzoną przez niego działalnością w zakresie wystawiania dmuchanych zamków, czy zjeżdźali, natomiast w toku rozwoju działalności, a w 2019 z pewnością, przeważała działalność w zakresie organizacji imprez.

W tym miejscu należy także wskazać, że dane pozyskiwane przez ZUS w trybie określonym w § 4 ust. 2 rozporządzenia mają charakter urzędowy w rozumieniu art. 76 § 1 k.p.a. (art. 43 ustawy z 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej) i są dla organu wiążące, lecz przepisy ustawy COVID-19, czy aktów wykonawczych, nie wyłączyły stosowania art. 76 § 3 k.p.a., co nie zostało przez organ dostrzeżone. Oznacza to, że przedsiębiorca prowadzący rzeczywistą działalność gospodarczą, odpowiadającą treści kodów PKD wymienionych w przedmiotowej ustawie, może przeprowadzić dowód przeciwko treści dokumentu urzędowego. Obalenie domniemania podlegać będzie na wykazaniu, że rzeczywisty stan faktyczny jest inny, niż wynikający z danych pozyskanych przez organ z rejestru podmiotów REGON (por. wyrok WSA w Rzeszowie z 17 czerwca 2021 r. I SA/Rz 334/21). Ocena, czy działalność gospodarcza określonego rodzaju jest rzeczywiście wykonywana i w jakich rozmiarach, należy do sfery ustaleń faktycznych. Nie zależy od wpisu do rejestru, choć wpis taki potraktowany został przez ustawodawcę jako domniemanie prawne, mające na celu uproszczenie postępowania ulgowego, a w sprawie ubezpieczony skutecznie prawnie obalił to domniemanie. Uznając zatem, że tak na grudzień 2019 r., jak i na grudzień 2020 r. przeważającym przedmiotem prowadzonej przez ubezpieczonego działalności gospodarczej była pozostała działalność rozrywkowa i rekreacyjna, gdzie indziej niesklasyfikowana, określona kodem 93.29.B, Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

Urszula Iwanowska Jolanta Hawryzko Gabriela Horodnicka-
Stelmaszczuk